

ŠKOLNÍ REVUE

E-mail: skolnirevue@centrum.cz

Web: www.zs.streliceubrna.cz

OBSAH

<u>Slovo na úvod</u>	1
<u>Bylo nebylo</u>	
Valentýnská diskotéka	2
Drogová prevence	3
Jak jsme si zaplesali	4
Exkurze do Dukovan	5
Lyžařský výcvikový kurz	6
Školní kolo Rubikonu	7
Na ptáky jsme krátký	10
Kronika školního roku 2010-2011	11
<u>Aktuálně</u>	
Uzávěrka fotosoutěže se blíží	13
Tip na výlet do ZOO	14
<u>Kalendárium</u>	
Narozeniny slavných „jarňáků“	15
Svátky matek a dětí	16
<u>Ankety a rozhovory</u>	
Naši zvířecí miláčkové	17
I učitelé seděli v lavicích	18
Rozhovor s panem učitelem Kadlecem	19
<u>Tajemno</u>	
Velikonoční ostrov – záhadný kout světa II	21
<u>Literární koutek</u>	
Jak se vaří krampoblouch	22
Trocha poezie	25
<u>Zábava</u>	
Hledej 12 rozdílů	26
Soutěž o nejtipnější komentář	27
Nepovedené výroky slavných	28
Cizí jazyky snadno a rychle II	29
Pár vtipů na závěr	29
<u>Redakce a řešení</u>	31

SLOVO NA ÚVOD

Milí čtenáři, vítám vás při čtení dalšího čísla naší - vaší Školní revue. Čas letí jako bláznivý, a než jsme se nadáli, přehouplo se nám první pololetí, přešlo se třetí čtvrtletí a čekají nás poslední měsíce letošního školního roku. Ještě než se nám ozve jeho poslední zvonění, budete mít dost času si přečíst tohle číslo a my už teď chystáme ještě jedno, tento školní rok čtvrté.

Uplynulé redakční období bylo poměrně nabitě událostmi, proběhl lyžařský kurz i valentýnská diskotéka, školní ples s předtančením deváťáků i školní kolo soutěže Rubikon, pro celou školu vystoupili sokolníci ze společnosti Zayferus, poslední dva ročníky absolvovaly exkurzi do Dukovan a navštívily program drogové prevence v Divadle Bolka Polívky. O tom všem si můžete přečíst v rubrice Bylo nebylo, celou rubriku pak uzavírá kronika deváťáků.

Pokud někdo hledá v našem časopise nějaké poučení, nechť si nalistuje Kalendárium, připomínající slavné osobnosti, nebo Tajemno, kde pokračujeme v našem povídání o Velikonočním ostrově.

V oblíbené rubrice Ankety a rozhovory jsme zjišťovali, jaké mají žáci domácí mazlíčky a také jaká jména z říše zvířat dostávají oni sami. Naším učitelům jsme pak položili pár otázek týkajících se jejich vlastních školních let a nakonec jsme podrobili křížovému výslechu pana učitele Kadlece.

V literárním koutku vám představujeme nejlepší slohové práce žáků 9.třídy na téma Jak se vaří krampoblouch. A co že je to ten krampoblouch? Čtete a možná pochopíte.

Rubrika Zábava má obvyklý obsah, něco na procvičení postřehu a něco pro pobavení – nepovedené výroky slavných, pokračování rychlokurzu cizích jazyků a nějaké ty vtipy.

Zkrátka pro každého máme něco a soutěživým žákům připomínáme, že pomalu končí fotografická soutěž na téma „Ze světa zvířat“, v květnu už se bude vyhodnocovat. K tomu jsme přidali ještě jednu malou soutěž o nejtipnější komentář k obrázkům, najdete ji v rubrice Zábava.

Ke čtení je toho tedy dost. Hodně zdaru.

Vlasta Sokolová

P.S. Za celou redakci i všechny učitele přeji deváťákům hodně štěstí v přijímacím řízení. Zvláště pak těm, kteří to mají náročnější a dělají přijímačky.

VALENTÝNSKÁ DISKOTÉKA

V pátek 11. února 2011 se ve škole konala valentýnská diskotéka a většina žáků druhého stupně šla do školy s dobrou náladou. Někteří se těšili, že se nebudou učit po celou dobu vyučování, ale spíše se většina holek a kluků těšila, jak si valentýnskou diskotéku užijí. Já osobně jsem moc jasno neměl, ale nakonec jsem došel k závěru, že jsem se spíše těšil na tu diskotéku.

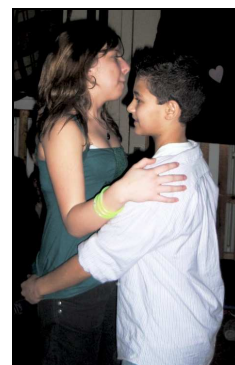
V průběhu dopoledne jsme dostali valentýnky. A po třetí hodině to konečně přišlo. Celý druhý stupeň se přemístil do malé tělocvičny a mohlo se začít.

Písničky pouštěli devátáci a leckde jsem viděl i tváře těch, kteří už ze ZŠ odešli. No a co se na takové diskotéce dělá??? No přece tancuje. A jako obvykle - i když větší část žáků trsala, někteří se za čtyři hodiny nehnuli z místa (možná akorát na WC). V mém případě to bylo tak na půl.

Výzdoba byla pěkná a k tomu ještě ty neonové pásečky! Nádhera. A jak to tak bývá, nechyběly ani šťastné úsměvy

zamilovaných a bohužel ani smutné tváře zlomených srdcí.

Každou půl hodinu se na židličky střídali hlídající učitelé. A občas se vydal na svou těžkou misi pan učitel Kadlec s foťákem.

A co vy? Taky se vám diskotéka líbila? A je vám líto, že už je po ní? Nezoufejte, za rok bude další.

*Patrik Litschman, 6.A
Foto: Aleš Kadlec*

DROGOVÁ PREVENCE

Drogy mění lidi

Ve středu 16. února 2011 navštívila osmá a devátá třída v Divadle Bolka Polívky přednášku o drogové prevenci.

Po první hodině jsme se vydali na cestu. Všude to ten den pěkně klouzalo a cesta byla tím pádem velmi obtížná. Ale na nádraží jsme se dostali včas. Vlak nás dovezl až na hlavní nádraží v Brně. Odtud se šlo do Divadla Bolka Polívky.

Tam se všichni usadili a čekali na začátek. Na scénu přišel MUDr. Jiří Presl a začal nám povídat o drogách. Jak sám řekl, nad celým sálem by mohla viset řada transparentů: **Neber drogy**, zněl by první. Druhý by byl: **Když už bereš, ber alespoň ty měkké**. Třetí: **Když už si bereš tvrdé, tak si radši nic nepíchej**. A poslední: **Jakmile si něco pícháš, měj alespoň vždy čistou jehlu**.

Nejprve nás poučil o legálních drogách. Vysvětlili jsme si, že tělo si umí samo tvořit drogy, třeba při sportu či tanci, a vyprodukuje je tak, že se začnete pohybovat a v těle se vám vytvoří hormony štěstí. Když vám to nestačí, můžete si koupit některou z legálních drog. To jsou cigarety, alkohol či káva (první dvě drogy až od 18 let). Člověk může být závislý na čemkoliv, třeba na čokoládě, kde jsou následkem jen kila navíc až obezita. U alkoholu ale hrozí poškození jater a cigarety způsobují poškození plic.

Následovalo téma měkkých drog. Marihuana, hašiš a další jsou všemi považovány za méně nebezpečné než ty tvrdé, ale není tomu tak. Závislost je velmi nebezpečná, ať jde o cokoliv.

Od měkkých drog jsme přešli ke tvrdým, mezi ty patří heroin nebo pervitin. Jsou to velmi zákeřné drogy a mohou vám dost ublížit. Přednáška o druzích drog velmi rychle dospěla ke konci a pak se začalo probírat další téma. A to byly zákony.

U nás je povinnost, aby policista zasáhl, když vidí nějakou nelegální činnost. Vidí tě, jak kouříš joint, a musí tě zatknout.

Věděli jste, že u nás bylo stanoveno, co je to malé množství marihuany, a že za držení tohoto množství dostanete jen pokutu? Za víc už můžete jít do vězení. Další zákony jsou všeobecně známé, např. s drogou nesmíš za volant, výroba, přechovávání drog i jejich kupování jsou také trestné.

Nakonec přišly na řadu dotazy. Někdo se pana Presla zeptal, co to pije. Alkohol to nebyl, byla to neperlivá minerální voda. Jeden chlapec si panem doktorem domluvil schůzku po představení. Největší ohlas sklidil dotaz Radima Macholána: „Bude se něco prodávat?“ Celá naše výprava se smíchy válela po zemi.

Ale pak už byl konec a vyrazili jsme zpět domů. Na nádraží jsme spokojeně nastoupili do vlaku, ale asi po půl hodině nám pan průvodčí oznámil, že vlak nepojede, protože má poruchu. Naštěstí přistavili náhradní vlak, a ten nás dovezl do Střelice.

Přednáška byla velmi poučná a snad si i něco zapamatujeme, snad už teď někteří slíbili sami sobě, že si nikdy nebudou s drogami začínat.

Eliška Stehnová, 9.tř.

Foto: www.drogy.apv-plastove-okna.cz

JAK JSME SI ZAPLESALI

Letošní školní ples byl ze začátku v ohrožení. Vypadalo to, že tato tradice bude zrušena a ples se konat nebude. Naštěstí se podařilo tuto tradici zachránit a 18. února 2011 vše vypuklo.

Nacvičování polonézy a malého překvapení v podobě waltzu začalo asi před dvěma měsíci, kdy jsme my, deváťáci, každý týden oba tance pilně nacvičovali s paní učitelkou Hradečnou, která pozměnila choreografii polonézy a vymyslela celý waltz na hudbu, kterou jsme jí dodali.

Ani jsme nevěděli jak, ale najednou tu byl očekávaný pátek a my jsme šli do školy celí natěšení na to, co se bude dít.

S panem ředitelem jsme hned ráno vyrazili připravit sokolovnu. Několik maminek přišlo pomoci vyrobit chlebičky, my jsme mezitím nosili stoly, židle a zdobili celý sál. I pan ředitel byl překvapen, jak rychle se to všechno povedlo, tombola byla na svém místě, a tak už se jenom čekalo na příchod paní

učitelky Hradečné, se kterou jsme měli zkoušku.

Domů jsme šli poměrně brzo, alespoň jsme měli více času na všechny ty přípravy.

Kolem půl šesté jsme se začali scházet. Klukům to slušelo více než obvykle. A což teprve holkám! Pan fotograf Hermann na nás už čekal a okamžitě jsme se pustili do focení, které nám zpříjemňoval svými vtipy a průpovídkami.

Když byli všichni nafocení, přišla poslední zkouška polonézy a waltzu a už se začali scházet lidé. Nejčastěji to byli nedočkaví rodiče, kteří byli velmi zvědaví, co že jsme to nacvičili.

Ples uvedla polonéza a chvílku poté následoval waltz. Pak už byl ples v plném proudu. Jeden hit střídal druhý, parket byl stále zaplněn a odevšad se ozýval hovor a smích.

Asi po dvou hodinách nás začala paní učitelka Hradečná shánět, že se bude obojí tančit znovu, ať se připravíme. Nastal mírný zmatek, protože to nikdo nečekal. Za chvíli však bylo vše připraveno a oba tance byly úspěšně zatančeny podruhé.

Poté už jsme si nerušeně mohli užívat zábavy, která se nám nabízela,

tedy tančit, smát se a povídat si se všemi přáteli.

Domů jsme odcházeli s příjemnými pocity a hlavu jsme měli plnou pěkných vzpomínek.

Lucie Lišková, 9.tř.

Foto: Aleš Kadlec

EXKURZE DO DUKOVAN

Na exkurzi do Dukovan jsme se z počátku ani moc netěšili, protože jsme měli zase jet osmá a devátá třída dohromady, ale nakonec jsme si užili krásný výlet a spoustu zábavy.

25. února 2011 jsme brzy ráno v mrazu čekali na autobus, který nás měl dopravit do jaderné elektrárny Dukovany. Když konečně přijel, stačilo už jen počkat na poslední opozdilce, nastoupit a hurááá do Dukovan.

Už během cesty jsme si užili dost zábavy. Někteří potom dokonce tvrdili, že z celého výletu byly stejně nejlepší právě cesty autobusem.

Když jsme z oken autobusu v dálce uviděli obrovské dukovanské komíny, poznali jsme, že už brzy budeme na místě.

Po příjezdu jsme šli do informačního centra elektrárny, kde měli modely a plno fotografií, nákresů a grafů.

Nejprve nám pustili krátký film o jaderných elektrárnách. Pak si nás paní průvodkyně rozdělily do tří menších skupin a vysvětlovaly nám, jak celá elektrárna funguje. Řekly nám i něco o

její historii a ukázaly řadu zajímavých modelů a přístrojů.

Poté následoval další film a pak už jsme se museli rozloučit, protože nás čekal ještě jeden výlet, a to do vodní elektrárny na Dalešické přehradě.

Cesta nezabrala ani pět minut a už jsme stáli před ní. Paní průvodkyně na nás čekala venku, kde nám řekla pár slov na úvod a upozornila nás, že se nemáme naklánět s mobily a fotoaparáty přes zábradlí, že už si pár foťáčků, mobilů i jejich majitelů v přehradě zaplavalo.

Poté nás zavedla do informačního centra, kde nám řekla pár zajímavostí o celé elektrárně a pustila krátký film. Po filmu jsme se šli podívat přímo do vodní elektrárny. Řada z nás si zapamatovala hlavně to, jak jsme šlapali nahoru a dolů po příšerně dlouhých schodech, kdy se nám při každém pohledu dolů zatočila hlava. Pro mě to byl však velký zážitek vidět, jak to uvnitř takové elektrárny vypadá.

No a tím vlastně celá exkurze skončila, nasedli jsme všichni znavení do autobusu, natáhli si bolavé nohy a vydali se na cestu domů.

Eliška Stehnová, 9.tř.

LYŽAŘSKÝ VÝCVIKOVÝ KURZ

HYNČICE - 26.2.-5.3.2011

Když je víkend, tak vždy spím déle. Tentokrát jsem ale ráda vstala dřív. Proč? Jelo se přece na lyžák! Na sraz jsem přišla jako jedna z prvních. Naložili jsme zavazadla, lyže, snowboardy a vyrazili jsme. Po dlouhé cestě jsme konečně dojeli do Hynčic v Jeseníkách

Letos panovaly tak trochu dost obavy, jak to bude se sněhem, protože hory zasáhla obleva. Ale naštěstí na sjezdovkách bylo sněhu dost, mimochodem mimo ně nebyl skoro žádný.

Po příchodu do chaty jsme se rozešli na přidělené pokoje, vybalili si věci a dostali různé instrukce, co kde je, co máme zakázáno a co naopak dovoleno. Večer nás čekala procházka po okolí, ze které se vrátili skoro všichni mokří.

Druhý den se šlo na svah a tam jsme se rozdělili do skupin podle toho, na čem jsme jezdili a jak jsme to uměli. Pak se šlo jezdit, nebo se to teprve učit.

Trošku jsem se bála, jak mi to na snowboardu půjde, protože jsem na něm nikdy nestála. Spousta věcí mi nešla, ale hlavní bylo, že mě to bavilo.

Další dny probíhaly podobně. Dopoledne a odpoledne se lyžovalo. Výjimkou byl třetí den, který bývá kritický, a tak se lyžovalo pouze dopoledne. Odpoledne jsme šli na procházku.

Každý večer byl večerní program, který měla vymyslet skupinka, jež měla ten den službu. Předposlední den byla již třetí diskotéka, která se protáhla až do půl jedenácté.

Poslední den pobytu jsme si pouze sbalili věci, a jelikož všechno musí někdy skončit, jelo se domů. Až na pár zádrhelů a teplé počasí, které nám kradlo sních, se podle mě tento lyžařský kurz vydařil. Klidně bych jela znovu.☺

Tereza Novotná, 7.A
Foto: Jarmila Svobodová

ŠKOLNÍ KOLO RUBIKONU

Dne 11. března 2011 se v naší tělocvičně konalo školní kolo soutěže Rubikon. Stejně jako před rokem se jeho moderování ujal pan učitel Beneš. O soutěži jako takové jsme psali už loni, a tak jen krátce:

Smyslem soutěže je ukázat žákům, že ne vždy risk je zisk a že spoléhat jen na štěstěnu se nevyplácí. Svě by o tom mohl říct tým 7.B, který byl dlouho mezi prvními, ale nakonec se „prosázel“ až na předposlední místo

Zpočátku se očekávalo, že zvítězí jako obvykle některá z vyšších tříd, ale nakonec stál na prvním stupni sehraný tým 6.A.

O této napínavé a poučné soutěži jsme připravili fotoreportáž, která vám připomene její průběh a zajímavé okamžiky.

Nástup nesmělý

Nástup veselý

Porota už čeká

1.kolo – Zákony: je správně A, B, C, nebo D?

2.kolo - Stavění věží: Už jednu máme!

My též!

BYLO NEBYLO

Sportovní vložka pana ředitele

3.kolo: Můj názor: Katka z 9.tř., Kristýna z 6.A a Terka ze 7.A

4.kolo – Série úkolů. Makáme, makáme...

Byl to pěkný mazec – zapotili se i porotci

Fanoušci družstev nezaháleli a fandili jak o život

Kulturní vložka pana učitele Beneše: Jak se jezdí Tour de France

5.kolo – Stalo se, či nestalo. A, nebo B?

Tak se to asi stalo...

Konec se blíží - atmosféra houstne...

Máme šanci na výhru!

My taky!

Poslední chvíle napětí...

A raduje se 6.A

Postupující do okresního kola.

Vlasta Sokolová

Foto: Aleš Kadlec

NA PTÁKY JSME KRÁTKÝ

28.3.2011

Když jsem si do sešitku napsal „Donést 50 Kč na ptáky“, tak jsem zase vzdychal: „Už zase z nás chtějí ždímat prachy.“ Ale peníze jsem dal a stejně jsem se těšil, až uvidím ty hezké ptáčky. No, a když jsme se odebrali na fotbalové hřiště, pocítil jsem vzrušení. A taky to za to stálo.

Tolik nádherných dravých ptáků, denních i nočních, se jen tak nevidí. Nejvíce se mi líbila ta nejmenší roztomilá sovička. A když byla vyhlášena soutěž, tak jsem se taky snažil vyhrát. Ale otázky byly na mě dost těžké, nebo že bych nedával při výkladu pozor?

Soutěž vyhráli Jakub Dvořáček ze 7.A (kalendář), Ester Lukavská z 6.B (kvarteto) a Dominik Krajíček z 8.třídy. Dominik měl dostat na ruku velkého supa. Škoda, že ho nakonec ušetřili a nechali mu na ruce přistát jen sovu.

A jak ti dravci lovili ta umělá zvířátka, to byla dost dobrá podívaná. Korunu tomu nasadila splašená kachna divoká, co se přimotala do cesty zrovna kroužícímu orlu mořskému.

Až na tu zimu jsem byl víc než spokojený, za ty peníze to stálo... Zvlášť když šly na útulek pro handicapované dravé ptáky a na chov cvičených dravců, jež nám společnost Zayferus předvedla.

Patrik Litschmann, 6.A

Foto: Aleš Kadlec

Dravci, které jste viděli létat (případně běhat)

Karančo jižní

Sokol stěhovavý

Káně Harrisovo

Poštolka obecná

Foto: www.zayferus

KRONIKA ŠKOLNÍHO ROKU 2010-2011

ANEB

JAK TO VIDÍ DEVÁŤÁCI

Únor – duben

☉ Zase píšeme kroniku deváťáků, protože je to prý velmi čtená rubrika školního časopisu. Nuž čtěte, co jsme zažili:

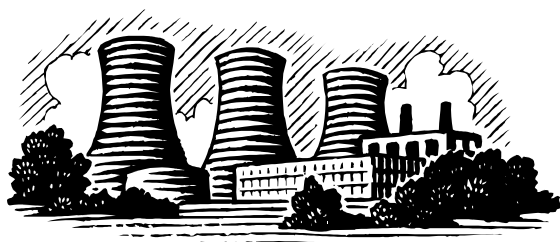
☉ Asi jednou z největších událostí byl pro nás školní ples. Ze začátku hodně z nás, hlavně kluci, tvrdili, že nikam nepůjdou, ale

potom se nám podařilo sestavit deset párů. Myslím si, že i když se nám tam nějaká ta chybička vloudila, oba tance se docela povedly.

Překvapení nám přichystala paní učitelka Hradečná, která nás nějakou dobu po odtančení svolala, že asi za pět minut budeme oba tance tančit znovu. Začali jsme shánět svoje partnery, kteří samozřejmě nebyli k nalezení, a rychle vzpomínat na choreografie, které jsme už pustili z hlavy.

☉ 25. 2. 2011 jsme byli na exkurzi v jaderné elektrárně Dukovany a ve vodní elektrárně Dalešice. Zajímavější byly Dukovany, v Dalešicích jsme hodně chodili podzemními chodbami mezi trubkami. Nejvýraznější vzpomínka nám zřejmě zůstane na obě přísné průvodkyně, jedna z nich vynadala i paní učitelce.

Jak se asi všichni shodnou, průvodkyně byly nezapomenutelné, když jsme odjížděli, celý autobus pomlouval jejich nabroušené jazyky a nelaskavé chování.

V Dukovanech na nás byli hodně nepříjemní, dalo by se říct, že až zlí, asi nemají rádi děti. Říkali, že to dělají kvůli naší bezpečnosti, ale neustále nám nadávali, že jsme nevychovaní.

V Dalešicích nás přivítala opravdu „milá“ paní. S úsměvem na tváři nás varovala, že jestli si nepohneme, tak nás ta vrata, kolem kterých jsme právě procházeli dovnitř, rozmáčknu. Také nás upozornila na možný pád našich mobilů a foťáků do dalešické přehrady, která si jich už několik přivlastnila.

V Dukovanech jsme byli poučeni, jak elektrárna funguje. V Dalešicích jsme se po zhlédnutí videa vydali podívat hluboko dovnitř přehradní hráze, kde se dělaly i krápníky.

Na exkurzi jsem den předem upekla 220 sušenek. Moje sestřenice Patricie upekla dva plechy pizzy a ta také velmi rychle zmizela. ☉

☉ Na konci února se konal lyžařský výcvik pro šestou až devátou třídu, byl jako každý rok v Hynčicích pod Sušinou.

Když jsme přijeli, bylo tam asi 7°C, takže přírodního sněhu bylo jenom malé množství, na sjezdovkách byl umělý sníh. Celý týden bylo hezké počasí a všichni jsme si to užili na svahu i na chatě Spartak, kde jsme měli tři diskotéky.

Ve středu dopoledne jsem sjížděl na snowboardu sjezdovku, která byla ještě z noci namrzlá, a když jsem zabrzdil, převážil jsem se dozadu a místo na dlaň jsem spadl na palec pravé ruky. TO BOLELO!!!

☺ Sundal jsem si rukavice a snowboard a zjistil jsem, že je palec nateklý. Šel jsem si sednout do bufetu, potom přišli instruktoři a řekli, že pojedeme do nemocnice. V nemocnici zjistili, že mám našťipnutý článek palce, tak mi dali sádru. Přesto to byl pro mě dobrý týden, plný zábavy s kamarády a alespoň nějakého snowboardování. ☺

☺ V pátek před jarními prázdninami se na naší škole konalo školní kolo soutěže Rubikon. Naše družstvo skončilo třetí. Celým dopolednem provázel pan učitel Beneš, který bavil všechny svými vtipy, nejlepší byla jeho Tour de France.

☺ Asi největší legrace byly společné tělocviky s kluky, bylo to strašně fajn. A jestli někdy budete mít z tělocviku pana učitele Holešovského, budete proklínat jeho hrozná přídavky k rozcvičce. Strašně si oblíbil trakaře, což je podle nás ten nejhorší cvik, nic si neposílíte, jen vás z toho bolí člověk a padáte pořád na ústa.

☺ Ve třídě je nás normálně 28, ale málokdy se ve škole sejdem všichni. Na extrémně minimální hodnoty klesal náš počet v týdnu od 4. do 8. dubna, v úterý nás přišlo dokonce jen 10.

☺ Když nás bylo ve škole málo, pouštěli jsme si v zeměpise dokument o tom, že než se člověk narodí, jsou nejprve všichni ženy. Pak hormony způsobí, že se dále plod vyvíjí buď jako žena, nebo jako muž.

Podle této studie by muži měli mít delší prsteníčky než ukazováčky a ženy delší ukazováčky než prsteníčky. Vzápětí jsme si celá třída přeměřovali prsty a velká část třídy zjistila, že to má naopak. Následovala

vážná otázka jednoho našeho spolužáka, který se ptal, jestli může jít spát jako kluk a probudit se jako holka.

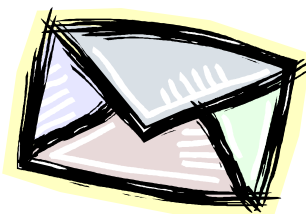
V dubnu někteří jedinci z naší třídy začali pociťovat nervozitu z přijímacího řízení, hlavně ti, kteří se hlásí na gymnázia.

Všichni učitelé nám stále opakují, že na to, že děláme za chvíli přijímačky, jsme stále v klidu, nedáváme pozor a vůbec se neučíme. Nejevíme zájem o jakoukoliv přípravu. Ale to není pravda. My naopak jsme z přijímaček vystresovaní, proto se méně učíme.

Jenom Vašek na to kašle, protože na ten obor, co se hlásí, berou každého blbce, a tak ho také vzali. A teď se nám směje, protože my musíme dělat přijímačky, protože jsme si vybrali náročnější a prestižnější školy. Jsme vaše inteligentní budoucnost. On ne!

Většina deváťáků má poslední příležitost se připravit na přijímací zkoušky, které už klepou na dveře. Někteří tuto přípravu berou velmi svědomitě, a tak navštěvují přípravné kurzy na vybraných školách a doučování, které poskytují naši učitelé. Mnozí z nás v této době zjistili, že jejich vzdělání není dostačující. Všeobecná nálada ve třídě (jak hodnotí učitelé) není ale vůbec špatná.

Všichni teď s napětím čekáme na dopisy ze škol. Z některých se dovídáme, zda nás berou, nebo ne, v jiných jen školy posílají pozvánku na přijímačky. Držte nám pěsti.

Z prací žáků 9. třídy sestavila Vlasta Sokolová
Obrázky: klipart

UZÁVĚRKA FOTOSOUTĚŽE SE BLÍŽÍ

Z ŘÍŠE ZVÍŘAT
Z ŘÍŠE ZVÍŘAT

Milí čtenáři, již v únoru začala fotosoutěž na téma Z říše zvířat. Do soutěže můžete přihlásit záběry všech zvířat - domácích mazlíčků, exotických zvířat nebo u nás volně žijících tvorů. Výherci budou odměněni na konci školního roku.

Neváhejte, čas letí a uzávěrka soutěže se kvapem blíží. Je nejvyšší čas fotit nebo podívat se do domácího archivu a ještě přihlásit fotky do soutěže.

Připomínáme podmínky účasti:

1. Fotky můžete přihlásit **do 30.dubna 2011**
2. Každý může soutěžit s **maximálně 10 fotografiemi**
3. Můžete je:
 - a) zaslat do redakce e-mailem na adresu: skolnirevue@centrum.cz
 - b) předat vytištěné, nebo uložené na CD či flashce paní učitelce Sokolové nebo kterémukoli redaktorovi Školní revue

Ukázky ze soutěže v roce 2008

Vlasta Sokolová

Foto: žáci naší školy, účastníci soutěže v roce 2008

TIP NA VÝLET DO ZOO

Máme tady jaro a s ním zase přichází doba, kdy lidé začínají vyrážet na výlety – do přírody, po památkách nebo jen tak bez cíle, hlavní je být na čerstvém vzduchu, aktivně relaxovat a třeba i něco poznat.

Co takhle vypravit se do ZOO v Lešné u Zlína? Berte moji vzpomínku jako tip na dobrý výlet.

Loni v létě jsme se chtěli podívat do nějaké zoologické zahrady. Brněnskou už známe, a tak padla naše volba na ZOO Lešná.

Cesta ze Střelice netrvala dlouho, hlavně asi proto, že jsem se velmi těšila. Z auta jsem přímo vyletěla k pokladně. Rychle koupit lístky a všichni dovnitř.

Mapa u dveří do zahrady ukazuje návštěvníkům cesty ke všem skvostům zdejší ZOO. První byli lachtani, kteří si vesele hráli ve vodě i na souši. Ti, kdo měli to štěstí jako my, mohli dokonce vidět kojení lachtaního mláděte.

V pavilonu opic pobývala velmi zvláštní opička. Když jsme se přiblížili k její kleci, mysleli jsme si asi jako každý kolem: „Co tu dělá dikobraz?“ Vývěska nás pak velmi překvapila, byla to opravdu opice. Její sousedka měla zase zvláštní modrofialový kožíšek.

V budově věnované Jižní Americe nám prolétávali ptáci přímo nad hlavou. Když jsme sestoupili dolů, mohli jsme zde pozorovat exotické rybičky a kousek dál se ve vodě snažili krokodýli maskovat za dřevo.

Další expozice patřila Africe. Tady mne zaujal výběh slonů. Zvláště jejich

koupel v bahně a různé hry. Zato ve výběhu lvů a tygrů panoval ospalý klid.

Vedle lvů měli své místo lemuři kata. Tato zvířátka běhala mezi návštěvníky, nechala se hladit a některá i krmit. Při jejich sledování jsem si vybavila film Madagaskar – jejich výskoky na zadních nožkách připomínaly tanec z tohoto filmu.

Pokračovali jsme ke zpívajícím gibbonům. Měli jen několik písní, ale bylo je slyšet široko daleko.

Potom jsme se kolem dalších expozic vraceli zpět. Uprostřed ZOO stojí zámek, v jehož sklepení je umístěna expozice plazů. Pobavilo mě, jak máma procházela v bezpečné vzdálenosti od skel. To já byla odvážnější.

Kousek od zámku mají bazén pro tučňáky. Tučňáci se velmi předváděli, skákali, potápěli se, hráli si. Využívali toho, že boky bazénu byly skleněné, a tak se znenadání objevovali přímo před návštěvníky.

Bylo toho k vidění dost a dost. Strávili jsme tam celý den a vůbec jsme se nenuдили. Byl to pro mě velký zážitek.

*Eliška Stehnová, 9. tř
Foto: www.zoolesna.cz*

SVÁTKY MATEK A DĚTÍ

Den matek

Den matek je den, kdy vzdáváme poctu našim maminkám. Slaví se v různé dny na mnoha místech po celém světě. V České republice připadá Den matek na druhou květnovou neděli.

Tento den dávají děti svým maminkám kytičky a dárky, většinou vlastnoručně vyrobené. Sám si pamatuji, jak jsme ve škole dárky vyráběli. A myslím si, že nejen malé děti budou ve škole v pracovních činnostech podobné dárečky vyrábět i letos. Každý by měl své mamince něco dát a poděkovat. Vždyť právě jí jsme vděční za to, že tu vůbec jsme.

Původ oslav můžeme vysledovat ve starověkém Řecku, kde se slavil svátek plodnosti a matek, spojený s uctíváním pohanské bohyně Rhey = Kybelé, matky bohů.

PS. Taky na svou maminku nezapomeňte a něčím ji překvapte!

Mezinárodní den dětí

Den dětí se slaví každoročně 1. června. U příležitosti dne dětí jsou připravovány různé společenské a sportovní akce. Den dětí má upozornit světovou veřejnost na práva a potřeby

dětí. Svátek se poprvé se slavil 1. 6 1950 ve více než 50 zemích celého světa.

Každá rodina slaví tento svátek jinak, někteří doma, jiní vyrazí na veřejné akce pořádané na různých místech. Základní školy většinou také nezůstávají stranou a připravují pro své žáky zajímavé akce. U nás ve škole se každý rok slavil Den dětí sportem – atletickými závody.

Loni se objevila novinka – klání v netradičních sportovních disciplínách. Jistě si pamatujete na „plavbu na prkně“ po školním hřišti, přenášení věcí a vody či skládání puzzlí na čas. Jsme zvědaví, co nám učitelé připraví letos.

Patrik Litschmann, 6.A a Vlasta Sokolová

Zdroj: www.cs.wikipedia.org

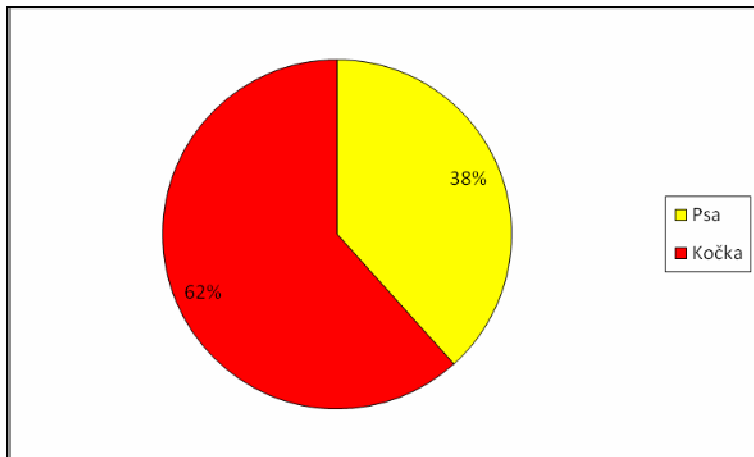
Obrázek: klipart

Foto: Aleš Kadlec

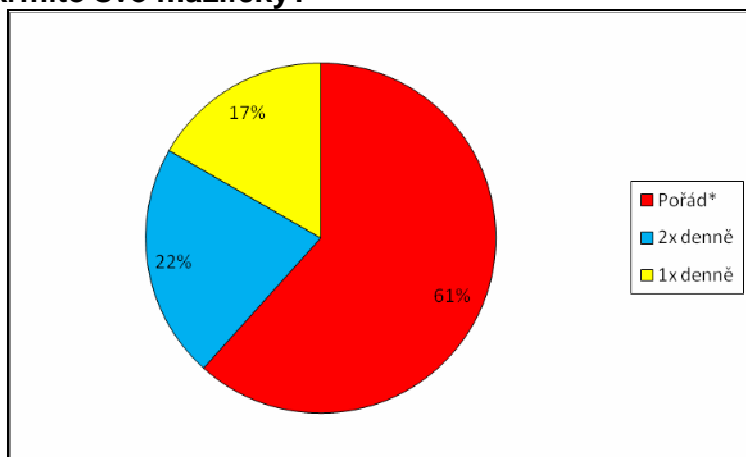
NAŠI ZVÍŘECÍ MILÁČKOVÉ

Máme rozběhnutou fotografickou soutěž, nejvíce nám posíláte fotky vašich mazlíčků. A když už je fotíte, tak jsme se na ně také zeptali - a nejen na ně. Vždyť říše lidí a zvířat má k sobě někdy tak blízko...

1. Jaké máte doma zvířátko?

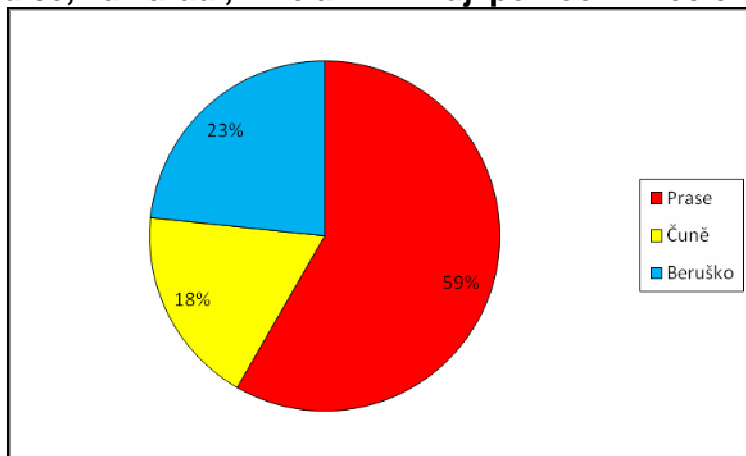

2. Jak často krmíte své mazlíčky?

* Pořád znamená, že mají žrádlo nasypáno apod. a berou si tedy, kdy se jim zamane.

1. Jak vám rodiče, kamarádi, milé a milí říkají pomocí zvířecích názvů?

Jan Švestka, 6.A

I UČITELÉ SEDĚLI V LAVICÍCH

OTÁZKY PRO UČITELE:

1. Jak si pamatujete své přijímačky na střední školu?
2. Jaké byly u Vás na základní škole přestávky?
3. Měl/a jste nějakou školní „lásku“ a jaká byla?
4. Co jste měl/a nejraději k svačině?
5. Chodil/a jste do školní jídelny? --- Co Vám nejvíce chutnalo? / Proč jste nechodil/a?

Paní učitelka Benešová:

2. Pamatuji si na dlouhou přípravu před přijímačkami, na příklady z Bělouna a na diktáty z češtiny. V den přijímaček velká nervozita a taky konkurence - brali každého desátého uchazeče.
3. Pohodové - hráli jsme ping pong, šlapanou či jiné hry, povídali si, chodili do parku. Přestávky jsme měli delší, hlavně tu polední - trvala opravdu hodinu.
4. Určitě, ale to si nechám pro sebe.
5. Už ani nevím, snad rohlík nebo chleba s něčím uvnitř. Nebylo to zas tak podstatné.
6. Ano. Dukátové buchtičky s krémem, protože ty doma maminka nedělala.

Paní učitelka Hradečná:

1. Měla jsem velkou trému.
2. To už si ani nepamatuji.
3. Měla, platonickou.
4. Svačiny jsem nejedla.
5. Ano. Asi buchtičky s krémem.

Paní učitelka Sázavská:

1. Skládala jsem nejdříve talentové zkoušky z hudební, tělesné a výtvarné výchovy a výrazného přednesu. Dělal se dva dny, teprve potom jsme mohli k přijímacím zkouškám z češtiny a matematiky. V naší době byly přijímačky mnohem náročnější než dnes, takže jsme se na ně učili celou osmičku téměř každý den (vycházela jsem v osmé třídě).
2. Pamatuji si spíš přestávky na střední škole. Tam jsme jednou zamkli učitele tělocviku v kabinetě, protože se nám nechtělo cvičit, a všichni jsme dostali ředitelskou důtku.
3. Ano, bez komentáře.
4. To si tedy opravdu nedokážu vybavit.
5. Ano. Všechna sladká jídla.

Paní učitelka Zatloukalová:

1. Na samotné přijímačky si moc nevzpomínám, ale ty nervy, než jsem se dozvěděla, že mě vzali, si pamatuji doteď.
2. Stejně krátké jako jsou teď. 45 minut jsme se na ně těšili a pak byly hned pryč.
3. Ano, měla. Bylo to asi v 7. nebo 8. třídě. Byl krásný a úplně jiný než ostatní kluci.
4. Největší radost mi udělala buchta od maminky.
5. Do školní jídelny jsme chodili všichni. Mně nejvíce chutnala sladká jídla.

Linda Koshi, 7.A

ROZHOVOR S PANEM UČITELEM KADLECEM

Tentokrát jsme o rozhovor požádali pana učitele Kadlece, který je mezi učiteli i žáky pověstný svými vtipnými průpovídkami. S humorem sobě vlastním učí žáky jazyku českému, dějepisu a občanské výchově. Kromě toho nám zprostředkovává nákup knih z různých nakladatelství a fotografuje většinu školních akcí.

A Jistě máte také v paměti divadelní vystoupení, která vymýšlí i režíruje a kterými každoročně baví návštěvníky Setkání pod vánočním stromem.

1. **Na naší škole učíte, pokud víme, už dlouho. Nenapadlo Vás někdy přejít do Brna, když tam Vy sám bydlíte?**

No vidíte, to není špatný nápad... To by se vám líbilo, dacani, za trest radši zůstanu tady.

2. **Myslíte, že se střelická škola nějak liší od těch brněnských? Čím?**

Tak asi jsou tam jiní žáci. Brněnské školy jsou většinou větší, větší počet tříd, a tím pádem se tam žáci více ztrácejí a mají tam více možností kouřit nebo dělat různá alotria. Tady je na vás pěkně vidět. Ale stejně dacani kouří.

3. **Které předměty jste měl rád na základní škole?**

Áááááá, tak nejspíš takové předměty, které učím, češtinu, dějepis, ale třeba zeměpis jsem měl rád taky. Když jsem se je naučil, tak i ty ostatní.

4. **A které naopak ne?**

Jóóóó, tak s matematikou jsem se vždycky trochu pral, no a taky chemii jsem neměl moc rád. Ani přírodopis, tam je takových šutrů, živočichů, rostlin, všechno je to podobné a plete se to.

5. **Jaký učitel se Vám nejvíce vryl do paměti?**

Tak nejvíce se mi vryl do tváře jeden pan učitel, když mi dal pořádnou facku, když jsem si pískal v dílnách. A tak ten se mně vryl do tváře i do paměti.

6. **Chodil jste někdy do nějakého kroužku? Do jakého?**

Tak nevím, jestli to nebyly dřív trojúhelníčky nebo čtverečky, ale všichni jsme chodili poctivě do pionýra. Měli jsme takové pěkné červené šátky, s kterými jsme mávali, chodili jsme na výlety a jezdili na tábory. Podobalo se to skautu, akorát se to nesmělo jmenovat skaut, tak se to se to jmenovalo pionýr. Tam jsem chodil rád.

7. **Kdybyste měl stroj času, do které doby byste se nejraději podíval a proč?**

Stroj času jsme jednou měli na táboře, krásně vypadal, vždycky jsme tím všichni prolezli, zablikalo to, začoudilo a ocitli jsme se každý někde jinde. A můžu vám říct, že večer jsme všichni vždycky spěchali zpátky, protože to nikde nestálo za nic.

8. **Jaký typ dovolené je pro Vás ideální?**

Tak nejlepší by asi byla na pustém ostrově bez nějakých dacanuů, ale zatím se mně to nikdy nepovedlo, protože se starám o svoje děti, nebo jsem na táboře, kde se starám o cizí děti. Tak třeba v důchodu.

9. Kam byste se chtěl někdy podívat?

(Pískání)... *No já nevím, tam, kde není ani teplo, ani zima. Možná někde do nějaké Jižní Ameriky, do Peru nebo do Mexika, podívat se na indiánské kmeny.*

10. Sledujete Superstar a podobné soutěže? Co si o nich myslíte?

Nesleduju, jenom tak občas poslouchám, když to sleduje někdo z rodiny, tak to tak z povzdálí slyším, jak tam falešně zpívají, a to mně úplně stačí.

11. Který literární nebo filmový hrdina je Vám nejbližší?

Hmmm, tak jako kluk jsem měl nejraději takového Vinneta a Old Sutherlanda. Jsou to borci. A teď už mám radši takové hrdiny, kteří nejsou moc hrdinští, takové, kteří se spíše podobají obyčejným lidem.

12. Umíte vařit? Co byste uvařil vzácné návštěvě?

Tak vařit dneska není nic složitého, hodit pytlík rýže to hrnce a plátek masa na pánev. Ale kdyby přišla vzácná návštěva, tak bych to svěřil nějakému odborníkovi, třeba manželce.

13. Jste důvěrníkem knižních klubů, vybírají si děti podle Vás správné knížky ke čtení?

Vybírají si naopak ty největší ptákoviny, které knižní kluby nabízejí.

14. Co říkáte na to, že Vám někdo přepsal jmenovku na dveřích kabinetu?

Kterej dacan !!!???

15. Jakou máte nejraději zmrzlinu?

No, nejradši studenou, pak, když je rozteklá, tak už ji nepiju.

16. Měl jste někdy něco zlomeného?

Srdce a zápěstí.

17. V kolika letech jste se naučil jezdit na kole?

No asi tak v deseti.

18. Kolik kilometrů obvykle na kole najezdíte za rok?

No to nemohu tady ani říct, to by se mně pan učitel Beneš vysmál, takovou trapnou vzdálenost, ale jezdíval jsem vždycky tak... já nevím... tak tři tisíce kilometrů. Teď už spíše jenom ty dva (tisíce).

19. Které je Vaše nejoblíbenější slovo?

Dacan!

Pan učitel je ve známkování přísný, ale jinak legrační. Schválně, až ho budete mít ve vaší třídě, vzpomeňte si na jeho odpovědi a hlášky.

Sečteno, podtrženo, pan učitel během rozhovoru řekl **dacan** celkem pětkrát.

Patrik Litschmann a Jan Švestka, 6.A
Obrázek: klipart

VELIKONOČNÍ OSTROV – ZÁHADNÝ KOUT SVĚTA II

Objevování ostrova

Prvním Evropanem, který vstoupil na Velikonoční ostrov, byl nizozemský admirál Jacob Roggeveen, který jej náhodně objevil při své průzkumné cestě, jejímž cílem bylo objevení Jižní země.

Přistál u ostrova na Velikonoční neděli 5. dubna 1722. Zaznamenal, že na ostrově žilo asi 2 000 až 3 000 obyvatel. Zaregistroval také přítomnost soch moai, domníval se však, že jsou hliněné, a výprava jim nevěnovala výraznou pozornost.

Roku 1770 připlula z Peru španělská expedice kapitána Felipa Gonzáleza Aheda, která vyhlásila nad ostrovem svrchovanost ve jménu španělského krále Karla III. Tato expedice také jako první zmapovala ostrov.

13. března 1774 navštívil ostrov na své druhé průzkumné výpravě slavný anglický mořeplavec James Cook. Zakotvil u ostrova a setrval zde několik dní. Účastníkem této výpravy byl také přírodovědec Georg Forster, který přivezl první vědecké údaje o ostrově.

Roku 1786 se na ostrově zastavil francouzský mořeplavec Jean-François de La Pérouse. Tito mořeplavci našli ostrovní obyvatelstvo již zdecimované ekologickou katastrofou a kmenovými válkami.

Čech Pavel Pavel a Velikonoční ostrov

Ing. Pavel Pavel je jedním z nemnoha Čechů, jejichž jméno obletělo svět a stále vyvolává zájem. Narodil se 11. března 1957 ve Strakonici. Po studiu na Vysoké škole strojní a elektrotechnické v Plzni působil jako projektant v Agrostavu Strakonice. Touha pátrat po stopách starých civilizací a poznávat jejich pozoruhodnosti jej přivedla k neobvyklému koníčku, k experimentální archeologii. Snad nejvíce mu učaroval mnoha tajemstvími

obestřený Velikonoční ostrov s proslulými obřímí sochami moai.

Sledoval objevy legendárního norského cestovatele a experimentálního badatele Thora Heyerdahla a zajímalo jej, jak mohli místní domorodci pohybovat obrovskými sochami. V roce 1981 vyrobil s přáteli 20 tun těžký betonový model sochy moai a vyzkoušel, jak s ním lze pohybovat pouze pomocí lan ovládaných malou skupinou osob.

V roce 1986 jej Thor Heyerdal pozval na Velikonoční ostrov, kde experiment zopakoval s původní sochou. K pohybu sochy bylo třeba jen 16 lidí s jedním vedoucím a několik lan. Heyerdalovy předchozí experimenty přitom ukazovaly na potřebu stovek lidí. Říká se, že Ing. Pavel „naučil sochy moai chodit“.

O své cestě napsal knihu, která vyšla poprvé v roce 1988. Od té doby dále domyslel své hypotézy, zpřesnil je a navíc řešil další záhady – nejznámější je jeho teorie vzniku slavné pravěké svatyně Stonehenge ve Velké Británii.

Na Velikonoční ostrov se vrátil ještě třikrát. V současné době využívá Ing. Pavel svých hypotéz a zkušeností i prakticky. Ve Strakonici vlastní firmu na stěhování těžkých břemen. V roce 1998 vstoupil jako uznávaná osobnost do regionální politiky.

Jan Švestka, 6.A a Vlasta Sokolová

Zdroj: www.cs.wikipedia.org, www.kolemsveta.cz

Foto: www.xenophilia.com, www.czsk.net

JAK SE VAŘÍ KRAMPOBLOUCH

UKÁZKA ZE SLOHOVÝCH PRACÍ ŽÁKŮ 9.TŘÍDY

Včera jsem se vrátila z chalupy od babičky, kde jsem strávila krásný víkend, plný odpočinku a pohody. Když jsem si vybalovala věci z kufru, našla jsem mezi špinavým oblečením malý zmačkaný papírek, rozbalila jsem ho a na něm bylo napsáno *Jak se vaří krampoblouch*.

Okamžitě jsem si vzpomněla na to odpoledne, kdy jsem se zvědavostí vylezla na babiččinu půdu. Uprostřed stála stará dřevěná skříň, plná podivných skleniček, nádob a knih. Ta největší a nejtlustší kniha, zabalená v koženém obalu, páchnoucí stařinou, sírou a zatuchlinou se jmenovala *Lexikon podivných receptů*.

Vzala jsem ji do ruky a namátkou ji otevřela na straně, kde byl recept na krampoblouch. To slovo jsem slyšela poprvé, nevěděla jsem jak takový krampoblouch může vypadat, a tak jsem si vzala papír a tužku a recept jsem si opsala, že ho někdy zkusím uvařit.

•••

Posadila jsem se na postel a se zaujetím se do receptu začela:

„Pokrm není časově náročný, příprava trvá asi 4 dny. Budete hlavně potřebovat velký kotel, pořádnou měchačku a spoustu síly, odhodlání a statečnosti.

O první noci se vydejte do zakletého lesa za lesními vílami, které spoutejte měsíčním paprskem, jinak by vás utancovaly k smrti. Když se vám je povede spoutat, vyproste si od nich radu, jak se dostat na místo, kde rostou půlnoční byliny.

Natrhejte větší množství jejich květů a doma je pak sušte, dokud nezčernají.

O druhé noci si připravte do batůžku skleněnou lahvičku a vezměte si pořádné kopí. Budete totiž

muset ulovit kance, který žije v údolí Veliké hory. Jakou taktiku na jeho ulovení vymyslíte, to je na vás. Poté, co živého kance odchytíte, se vydejte na vrchol Velké hory, kde tryská horká láva. Do skelněné lahvičky naberte trochu lávy, a pak pokud jste se neusmažili, se vraťte domů, kde kanci ustelete pěkný pelíšek a nabere síly na další den.

O třetí noci vás čeká ten nejtěžší úkol. Musíte se vypravit za obrem Polyfémem z Odyssey. Ten vám prozradí, jak se dostanete do vesničky elfů. Když uhodnete jeho tři hádanky a nesežere vás, pak vám budu držet palce, abyste si vzpomněli, jak tenkrát utekl Polyfémovi Istivý Odysseus.

Pokud přežijete i tohle, tak rychle utíkejte do vesničky elfů. Ti vám musí dát trochu lásky a citu, zabaleného do jemných pavučinek, který pak poslouží jako výborná příloha ke krampoblouchu.

O čtvrté noci se konečně dejte do vaření. Kance povařte na horké lávě a mezitím si připravte směs z půlnočních usušených květů, kterou orestujete na pávičce. Poté všechny ingredience vložte na pekáč a zalijte zbytkem lávy. Pečte asi 2 hodiny na sto padesát stupňů. Podávejte společně s láskou a city, jemně orestovanými na cibulce a zabalenými do pavučinek. Dobrou chuť.

Chvíli jsem ještě seděla na posteli a přemýšlela, jestli bych někdy takový krampoblouch dokázala uvařit, ale nakonec jsem usoudila, že se o to pokoušet nikdy nebudu, protože se z malé naivní holky stala skoro dospělá dívka, která na pohádky a kouzla už nevěří. Bohužel.

Kateřina Popková, 9. tř

Čau brácho,

včera navečer jsem přijal od našeho praprapraprapradědy netopýra recept na krampoblouch. Jen tak, aby sis osvěžil paměť, krampoblouch je silné projímadlo

a obsahuje Bifidus Aktilegulárus, která podporuje zažívání. Radím ti, abys tento lektvar podal jen svému největšímu

nepříteli jako já (chudák pan učitel nebyl tři dny ve škole). Podává se za studena, má zelenou barvu a soptí, teda když je umíchaný správně. Když je umíchaný špatně, tak je třaskavý a výbušný.

Tak už nebudu zdržovat a tady je ten recept. V lese nasbíráš dvě muchomůrky, dvě autem přejeté ropuchy, dva přední veverčí zuby, dále pak tři netopýří chlupy (ty mi obstaral praděda), myší krev, tři dubové listy, jeden zlatý vlas děda Vševěda, zrzavý chlup z kníru, vodu ze studánky, první Skrblíkův desetník, špetku hlíny, dva trsy trávy a tři litry hadího jedu.

Muchomůrky rozmačkáme na kaši, zalijeme dračí krví a jemně opražíme na ohničku. Pokud ropuchy nejsou dost rozpláclé, pořádně je slisujeme a vhodíme do lektvaru.

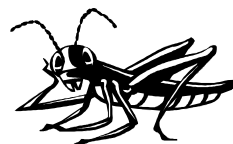
Veverčí zub rozdrtíme na padrť, smícháme s chlupy z netopýra, vlasem děda Vševěda a hlínou. Vznikne zlatá, velmi mazlavá hmota. Vezmeme dubové listy a rozpustíme je v hadím jedu, smícháme s trávou, přihodíme desetník a zrzavý chlup z kníru. Vznikne páchnoucí zelený bažinatý roztok.

Zlatou hmotu a zelený roztok smícháme dohromady. Vznikne růžová vodička, kterou vlijeme do lektvaru, ve kterém je ropucha, pokud si dobře vzpomínám. Tak, teď bys měl mít před sebou zelený lektvar, nech ho tři dny vykvasit a pak ho můžeš někomu podstrčit.

Filip Krubl, 9. tř.

Podivný název patří oblíbenému jídlu v zemi Usanda. Tato malá zemička leží někde mezi Kokobuntem a Zizimbe. Této zemi vládne král Taketa I. Tento král je velice mlsný a proto jeho kuchaři musí vymýšlet stále nová a neznámá jídla.

V minulém roce naštvil tuto zemi reportér našeho časopisu Hrnečky a pokličky. Získal si

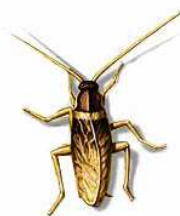

důvěru místního panovníka a ten milostivě dovolil uveřejnit jeden z receptů na jeho oblíbené jídlo. Pokrm se jmenuje krampoblouch. Krampoblouch je tak dobrý, že si ho v Usandě vaří již úplně každý.

Na tento pokrm si musíte připravit: 200g kobylek zelených, 1 kg brambor, 1kg rajčat, 2 stroužky česneku, 2 plné lžíce komářího sádla, sůl, kmín, pepř, majoránku podle chuti a dvě pštroší vejce.

Příprava: Rajčata nakrájíme na kostičky, brambory nejemno nastrouháme na struhadle a promícháme s kořením a s prolisovaným česnekem.

Mísu vymažeme sádlem, vsypeme jeden díl brambor a na to vložíme kobylky podušené s rajčaty. Na rajčata dáme zbytek brambor. Vejce rozkvedláme v hrnečku a brambory jimi zalijeme. Takto připravený krampoblouch vložíme do vyhřáté trouby a pečeme asi 30 min při 100 stupních Kelvina. Poté vyjmeme mísu z trouby a pokrm rozdělíme na talířky. Ihned servírujeme.

Je možno vytvořit vegetariánskou variantu, kde kobylky nahradíme strouhanou mandragorou. Pokud máte rádi českou kuchyni, můžete zůstat u českých přísad a vložit k rajčatům šváby a podusit je stejným způsobem jako kobylky. Doporučujeme hojně zapíjet vínem nebo pivem.

Dobrou chuť a zažívání přeje redakce.

Eliška Stehnová, 9. tř.

Jednoho dne, když jsme se začaly s kamarádkou nudit a nevěděly jsme, co dělat, napadlo nás, že bychom si mohly uvařit něco dobrého. Hledaly jsme tedy po celém domě nějaký recept. Na půdě jsme objevily asi 150 let starou knihu, kuchařku plnou bláznivých receptů.

Nevěřily jsme vlastním očím a prohlížely si ty popsané listy. Bylo tam plno receptů, které nejsou k jídlu, ale vaří se z různých dostupných přírodních materiálů. Nejvíce se nám zalíbil ten s nápisem KRAMPOBLOUCH, a tak jsme si řekly, že jej zkusíme ukuchtit. Daly jsme se tedy do práce...

Do misky jsme daly 1 litr správně vychlazeného rumu, 5 lžic usušené hlíny, 10 třiceticentimetrových rampouchů, 5 krásně vypasených žab a několik vysušených blatouchů, které byly v knize založené.

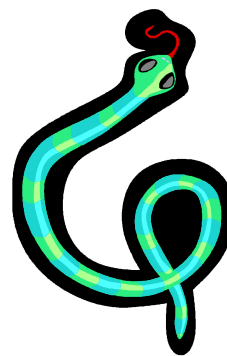

Celé se to smíchalo a dalo do trouby, kde jsme to nechaly 20 minut péct. Hodně jsme se u vaření zasmály, protože žáby nám skákaly po domě a nechtěly se nechat chytit. Jen jsme doufaly, že se rodiče nevrátí moc brzy, protože to tu vypadalo jako po bitvě.

Když se těsto upeklo, vytáhly jsme ho ven. Najednou se ale začalo podivně zvětšovat, a tak jsme ho daly do chladu, kde hned splasklo, a vypadalo pak jako tuhé bláto.

V domě byl nepořádek, tak jsme se musely dát do práce, abychom to všechno uklidily dřív, než dojedou rodiče. Po úklidu, bylo na čase nachystat polevu, která se skládala z dešťové vody, ze šťávy z pampelišek a z krve hadů a pavouků.

U braní krve hadům a pavoukům jsme si musely vzít rukavice, neboť ti hadi byli jedovatí a pavouci takoví, že se na ně ani dívat nedalo.

Do krve jsme přidaly šťávu z pampelišek a polevou polily těsto. Podle všeho

by to už krampoblouch měl být, ale malým písmem byl pod receptem ještě dodatek: Nezapomeňte ozdobit čokoládou, slimáky, rampouchy či blátem.

Když jsme to udělaly, jako by se ta hora těsta zvětšila a obživila. Řekla nám hlubokým hlasem: „Tak, a teď chci něco k jídlu!“ Koukaly jsme na krampobloucha asi 2 minuty a potom utekly. Letěly jsme bez cíle, hlavně pryč. Celé utahané jsme si pak sedly pod strom a bály se, co se bude dít.

Když nás krampoblouch dohnal, byl také vyčerpán, ale pořád se k nám pomalinku přibližoval. Myslely jsme si s kamarádkou, že to je naše poslední vteřinka, ale nebyla, protože jsem se včas probudila a zjistila, že to byl jen pouhý sen.

Šla jsem tedy na půdu, abych se přesvědčila, že žádná taková kniha neexistuje, ale našla jsem ji tam. Byla úplně stejná, akorát

obsah byl jiný. Byly tu obyčejné recepty z doby 2. světové války.

Oddechla jsem si, ale v hlavě mi ten sen stále zůstal. Musela jsem zavolat kamarádce a té se kupodivu zdál stejný sen. Dodnes je nám tato noc záhadou.

Kateřina Klíčová, 9.tř.

Na přípravu budeme potřebovat:

-) 6 plátků z šprukového preku nebo sja
-) 100g uzeného jehikufu
-) 2 středně velké kjilere
-) 2 jarní kseruie
-) 6 lžiček plnotučné mopece
-) 2 lžíce fusega
-) lufer (asi 6 špetek)
-) paličku
-) nůž
-) kovové jehly
-) nízký, široký hrnec

Plátky omyjeme a z obou stran důkladně naklepeme. Nebojíme se hrubé síly, šprukové maso toho vydrží dost. Kseruím odřízneme konce a uvadlou zelenou nať, podélně je překrojíme na čtvrtky. Kjilere oškrabeme, odřízneme jim oba konce a podélně nakrájíme na tenké špalíčky, tak abychom jsme z každé dostali alespoň 8 špalíčků. A také stejným způsobem nakrájíme jehikuf.

Nyní musíme plátky masa zatočit do závitků. Maso potřeme 1 lžičkou mopece, oluferujeme a naskládáme do nich dlouhé, tenké kousky jehikufu, kjilere a kseruie. Poté konečně maso zamotáme a spícháme kovovými jehlami.

V nízkém hrnci rozpustíme fuseg. Závitky vložíme do hrnce a postupně je ze všech stran osmahneme. Až bude

maso hotové, podlijeme je vroucí vodou až do poloviny závitků. Priklopíme poklicí, ztlumíme teplotu na minimum a necháme 2 hodiny dusit. Každou půlhodinu závitky otočíme na druhou stranu.

Tento pokrm je vhodné podávat například s rýží nebo vařenými bramborami. Pro velké labužníky menší tip na závěr: nechte maso jeden den v lednici a podávejte až další den po ohřátí. Maso bude uleželé a bude mít lepší chuť. Tímto jídlem určitě nikoho neurazíte, je vhodné i pro společenské večeře. Nebojte se, návštěva bude zajisté ohromena.

Dobrou chuť.
Markéta Zahradníková, 9. tř

Obrázky: klipart, www.wavetextfashion.com
kristin100world.blog.cz,

TROCHA POEZIE

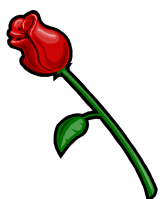
Kateřina Vitová, 9. tř

Růže

Jsem spící růže,
jejíž květy,
naposled rozkvetly
v poslední sbohem.

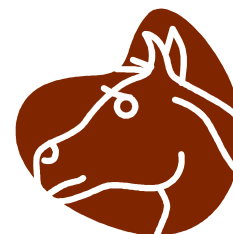
Jsem spící růže
jejíž květy uschly
v tiché prosbě.

Zrazená světem,
loučím se s ním.
Poslední sbohem
- a růže je pryč.

Přání koně

Vlající hřívá,
zlatá srst,
duše zlatá
a tělo boha.

To vše kuň je,
to vše má v sobě,
vyslyš přání,
stvořené koněm,
a proháněj se světem
s veselým křikem.

Obrázky: klipart

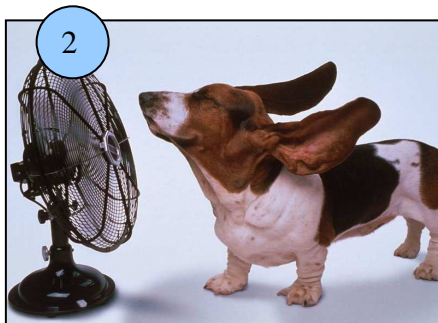
HLEDEJ 12 ROZDÍLŮ

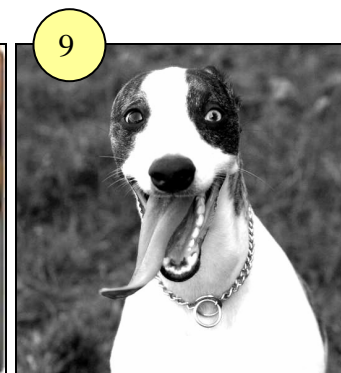
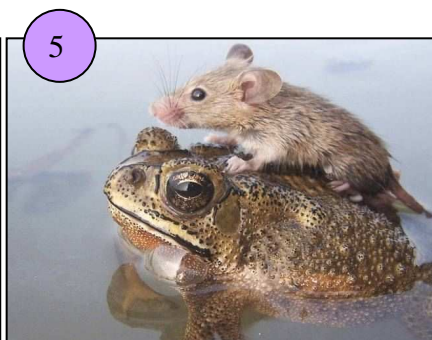
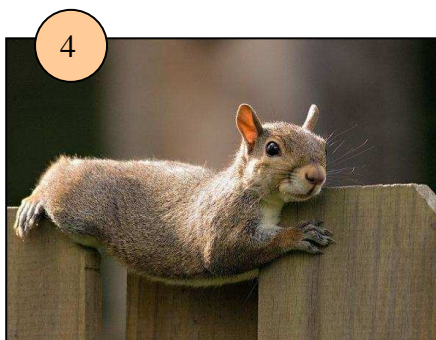
Obrázek: www.forum.fan-club-penguin.cz

Řešení najdete na konci časopisu za redakcí.

SOUTĚŽ O NEJVITPNĚJŠÍ KOMENTÁŘ

Co si myslí???

Pravidla

Pravidla této soutěže jsou lehká: pokud vás napadají nějaké vtipné komentáře k těmto fotkám, stačí, abyste je očíslované a podepsané předali některému redaktorovi, nebo paní učitelce Sokolové, či je poslali na naši e-mailovou adresu.

Komentáře zasílejte do 15. května.

Nejlepší nápady přiřadíme k obrázkům a vyjdou v příštím čísle, možná bude i nějaká ta odměna. Moc se těšíme na vaše nápady!!!

E-mailová adresa: skolnirevue@centrum.cz

*Kristýna Dostálová, 6.A
Fotky: internet*

NEPOVEDENÉ VÝROKY SLAVNÝCH

Někteří slavní lidé řekli něco, co vlastně ani není pravda... a právě takové omyly jsem našla. Doufám, že se vám budou líbit a že vás pobaví!!!

„Jízda vlakem vysokou rychlostí není možná, protože cestující nebudou moci dýchat a zemřou na udušení.“

Dr. Dionysys Larder (1793–1859)

„Fonograf nemá žádnou možnost komerčního využití.“

Thomas Alva Edison (1880)

„Rentgenové paprsky jsou jen takový hoax.“

„Žádný stroj těžší než vzduch nemůže letět.“

„Rádio nemá žádnou budoucnost.“

Lord Kelvin, prezident královské společnosti (1883)

„Kdo by ksakru chtěl poslouchat, jak herci mluví?“

H. M. Warner, spoluzakladatel Warner Brothers (1927)

„Není sebemenšího náznaku, že by se podařilo využít jadernou energii. Muselo by to znamenat rozbití atomu.“

Albert Einstein (1932)

„Raketa nikdy nebude schopna opustit atmosféru.“

New York Times (1936)

„Světový trh je schopen dohromady využít možná tak pět počítačů.“

Thomas Watson, IBM (1943)

„Televize se neuchytí, protože lidé nevydrží koukat na dřevěnou krabici každý večer.“

Darryl Zanuck, 20th Century Fox (1946)

„Vysavače na jaderný pohon budou realitou do deseti let.“

Alex Lewyt, prezident společnosti Lewyt vyrábějící vysavače (1955)

„A k čemu je to dobré?“

Robert Lloyd z IBM o mikroprocesoru (1968)

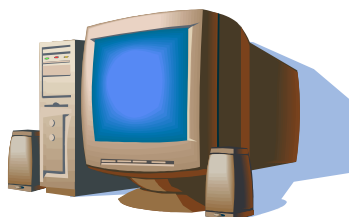
„Neexistuje důvod, proč by kdokoli chtěl doma počítač.“

Ken Olson, DEC (1977)

Kristýna Dostálová, 6.A

Zdroj: www.puffin.cz,

Obrázek: klipart

CIZÍ JAZYKY SNADNO A RYCHLE II

Pokračujeme v našem rychlokurzu – tentokrát vás připravíme na česko-japonskou a česko-maďarskou konverzaci:

Česko – maďarský slovník

uklízečka - hádrošmátra
ředitel - váloš
náměstek ředitele - kamošváloš
sekretářka – kafévároš
důchodce - uštvánléty
kamzík - terénkoza
kočárek - fakanfároš
vládní vozidlo – papalášfároš
hřbitov - tuhoškemping
rakev - vegetbedna

Česko-japonský slovník

rozhledna - čumsemčumtam
miminko - čumi z fusaku
potápěč - čumizgumy
ředitel - nemako
náměstek - jakomako
vrátný, hlídač - čumako
mistr - mako
dělník - makojakopako
polní cesta - samajama
píchlá duše – fučito
ujel mi vlak – houkfouk
prodavačka – šidilidi
manželka - akaši takaši mojaši
výrobce stanů – nacochoata
řezníkovi ukradli maso - čuminahaki
masofuč

Patrik Litschmann, 6.A

Zdroj: internet

Obrázky: klipart

PÁR VTIPŮ NA ZÁVĚR

Nejkratší pohádka na světě

Bylo, nebylo: jednou se zeptalo děvče chlapce: „Chceš si mě vzít za ženu?“

Chlapec odpověděl: „Ne.“

A děvče žilo šťastně na věky věků a chodilo si nakupovat hadry a kosmetiku a do divadla a tancovat, cestovalo, mělo kopy přátel, pilo Martini a vždy mělo čistý dům a nikdy nemuselo vařit.

Venku sněží, a tak se paní učitelka ptá dětí: „Půjdeme se koulovat, děti?“

Děti křičí: „Ano, ano!“

„Tak dobře,“ povídá paní učitelka, „k tabuli půjde Novák!“

Do školy přijde inspektor. Ptá se jednoho žáka, jestli ví, proč je osa glóbusu nakřivo. Žák v rozpacích odpoví, že on to neudělal. Inspektor vyzve tedy učitele, aby to žákům vysvětlil. Učitel zrudne a praví: „Opravdu je to tak, pane inspektore, dostali jsme ten glóbus takhle už z obchodu.“

Inspektor pak vypráví celou záležitost řediteli. Ten vybuchne: „Stokrát jsem tomu učiteli říkal, aby nenakupoval v secondhandu!“

ZÁBAVA

Prvňáčci jsou poprvé ve škole a paní učitelka se ptá: „Děti, a kdopak ví, kolik je 1+2?“ Nikdo nic neříká. „Nemusíte se stydět přihlásit.“... „Opravdu nikdo neví?“ Přihlásí se malá holčička: „Já nevím, kolik je 1+2, ale vím, že je to určitě stejně jako 2+1, jelikož sčítání reálných čísel jest komutativní.“

„Slyšela jsem, že váš syn studuje na univerzitě. Co z něho bude, až skončí?“ ptá se známá paní Novákové.
„Obávám se, že důchodce.“

„Tak jaká byla zkouška?“ ptá se otec syna.

„Velice nábožná.“

„Jak to, nábožná?“

„No profesor v černém, já v černém. Profesor položil otázku, já se pokřižoval. Za chvíli jsem mu odpověděl a pokřižoval se on.“

„Tati, zítra bude ve škole třídní schůzka, ale jen pro užší kroužek,“ povídá syn otci.

A táta na to: „Tomu nerozumím.“

Mazaný synáček tedy vysvětluje: „Bude tam učitelka a ty...“

Ve škole učitelka varuje děti: „Nesmíte líbat zvířata, protože se takhle můžou šířit různé nemoci. Zná někdo nějaký příklad?“

„Já,“ hlásí se Lukáš, „moje tetička pořád líbala papouška.“

„A co se stalo?“

„Papoušek chcípil!“

Zloděj poučuje svého syna před odchodem do školy: „Nezávid' spolužákům, když se budou chlubit, co všechno doma mají. Raději si zapamatuj, kde bydlíš...“

Přijde paní k psychiatrovi a povídá: „Představte si, pane doktore, že když před někým řeknu ABRAKADABRA, tak zmizí... Sakra, doktore, kde jste?“

„Tak co, Michale, jak dopadlo vysvědčení?“ chce vědět maminka.

„To je přece vedlejší, mami, hlavně že jsme zdraví.“

Před školou visí cedule: „Řidiči, pozor, nepřejeďte děti“.

Druhý den na ceduli přibude nápis: „Počkejte si na učitelku“.

Starý učitel má na praxi studentku, budoucí učitelku: „Brzy zjistíte, že téměř v každé třídě se najde nějaké děcko, které bude chtít za každou cenu o všem diskutovat. Vaší první snahou určitě bude umlčet ho. Ale radím vám, pečlivě se nad tím zamyslete, protože tohle děcko je možná jediné, které vás poslouchá.“

Sedí dvě blondýnky v kavárně a ta jedna se ptá: „Tak co? Jak si složila řidičák?“

Druhá blondýnka smutně odpoví: „Ne, vyhodili mě.“

„Vážně? A proč?“

„No, protože před kruhovým objezdem bylo na značce napsáno 30, tak jsem ho 30x objela!“

První blondýnka na to: „A nepřeočítala ses?“

Patrik Litschmann, 6.A

Zdroj: internet

Obrázky: klipart, www.findicons.com

